

üts lõji enam teist ei tundnud. Kui mitmed juba „lahingu-wäljal“ maas lamaasiwad ja paljud „waensajad“ põgenema oliwad pistnud, siis töndisiwad „wötitjad“ — viis-tuus meest — uhlelt förtšuumis ja lärlisiwad förtšimehe poole:

„Hei, Kõrtsi-Züri! Käruta terve märsi omalt poolt wälja! Muidu teeme fa sinu tūmats!“

„Märsi on palju! Wödike kuus pudelit!“

„Olgu! Otsi forgiwinn ja siiu lahti!“

Mehed istusiwad laua ümber ja hallasiwad uueste jooma. Jõe-Jaak oli ühes wastalistega punuma pannud.

Mehed jõiwad ja lällutasiwad terve öhtu. Üks ja teine tõusis üles, et walimisele minna, aga jalad ei kannud enam. Üsteise järele rauges „fangelaste“ jõud, ja kes mitte põrandale ei suutunud, see jäi laua äärde norijedes magama.

Kell üfsteijskümmend tuliwad walijad wallamaja juurest förtsi juurde.

„Noh, kes wallawanemaks sai!“ tüsik förtsi-Züri.

„Raubjepa-Raarel!“

„Nää hustu! Ja ei liigutanud aimustgi potti mitte. Jah, ajad on halwad!“

D. Gr.

Minu ford on fäes.

Wanakene, hall wanakene seisis wallamaja eestojas ja ootas ettelutsumist. Ta oli ammu wallawanemaga ja woli-foguga rääkida tahtnud, aga illa veel ei lastud teda ette. Sääl kaisiwad koolibütajad, siis walla metsawaht, ehitusmeistrid ja teised ees, aga ford ei tahtnud ega tahtnud wanasefe lätte tulla.

Nelitümmend aastat tagasi, kuis oli siis kõik teisiti!

Wanakene waatas maja ja waatas inimesi, keegi ei tundnud teda enam õragi. Nii mõnigi tuttar oli temast tähelepanemato mööda läinud.

Ja kes wödis teda niijugukses riides, nagu ta praegu oli, tunda: Paigatud palitu, katlisid Wene jaapad jalas, kujuteluust siit ja säält arglikult wälja püllus.

„Kas ma saan juba ette?“ tüsik ta möödaminejast lättjalalt.

„Ei,“ ütles ta farmilt, „täna ei wöeta santisid ette!“ Oma tappa minnes lõi ta prantsatades ukje kinni, nagu oleks wanamees oma füsimisega talle walu teinud.

„Kõik on muutunud!“ mõtles wanamees ja istus oha-

tes pingile. „Teised ajad, teised inimesed. Olin mis ma olin oma ajal, aga nii ühke ja hoolimata ma full ei olnud.“

Siinsamas majas, mis nüüd full suurendatud ja uuendatud, oli ford temagi walla talitaja. Tal oli mõisa käest päriskoht ostu päale wöetud, temast veeti wallas lugu ja teda waliti walla ametite päale. Et ta fa hää ehitusmeister oli, siis tegi ta ümbruses ehitusetööd ja teenis sellega nii mõnegi saja förvalt. Viimati tuli ta arvamisele, et pöllutöö fullalt tulutoow ei ole, teenijad lätsiwiad ju kalliks, lina-žanad fuffusiwiad alla ja nii mõtles ta üksi ametitööst elada ja osus sinna. Linna oli ju mitu talupoega halsale offale jaanud, mõni wöerastemaja pidojaks, trahterjnitulits, mõni ritaks faupmeheks, teised jälle mitme maja omanikuks ja nii edasi. Ets jee kõik olnud meelitarv mõtelda, päale selle oli veel linnas hää lapsi koolitada.

Pambre Mihkel, nõnda oli ta nimi, lätsgi linna. Ta teenis algusel ehitusetööga tödesti hääd raha ja ehitas eneslegi toreda maja üles. Aga ahi ei läinud siisgi tuni otsani hästi. Kord kulus ta ühe ehituse juures tellinguist alla ja vigastas end raskesti. Nüüd pidi ta faugels ajaks põdemääma. Ehitusetööd tehti täll wöera ülevaataja all edasi, aga et oma filmi enam nägemast ega läsi juhtimas polnud, tõi jee soovitud kaju ajemele lahju. Kui ta teisel aastal paranes, oli palju tööd wöeraste lätte läinud, kes talle wöistlejaks ajusiwad ja odaavamalt tegiivad.

Nii tuli siis majanduslikest fuljest mäest alla minet. Aga ta perefonna elu ei õnnestanud Pambre Mihllil. Poega koolitas ta, kuid see ei wötnud wedu, oli ulatas poiss ja heideti T. gümnaasiumist wälja. Nüüd hultus ta linna mööda, ei wötnud ühtegi kindlat ametit ja haffas värast jooma. Linna trahterisid ja õllepoodisid mööda tolgedas ta ümber ja ajas nurga advokati ametit. Kõdujst winnas ta kõik förtsi, mis aga iganes lätte puutus. Ka tütregra ei olnud Pambre Mihllil onne. Linnas leidis see full palju „lukutajaid“, kuid „päritse pähre panejaid“ ei olnud sedagi ja viimati langesgi — libedale teele.

Pambre Mihkel oli viimati nii faugel, et tal enam maja ega ta perefonda ei olnud. Kõik oli sadunud. Kustil linnaääres elas ta wäikestes kuruveses oma fuljeluu Mariga ja fannatas pundust. Oli päew kus tööd ja leitvafoorifut leidus, teisel ei saanud aga midagi. Viimati kui mõlemate joud rauges, siis tuli tal mõttesje walla käest abi paluma minna ja nüüd ootasaagi ta R. wallamaja votetusas forda.